

„Rentegaranti til den lolland-falsterke Bane“ lader, saaledes som det er oplyst, indsmugle ogsaa Betalingen for Forpagtningen af Gjedserbanen, saa ville de Herrer dermed fuldstændig have forandret den paagjældende Lov, dens Forudsætning og dens Brug eller rettere Misbrug under Administrationen. For nogle Aar siden fik Finantsudvalget tilfattet fortrolige Aktstykker omfattende ca. 80—90 Foliosider angaaende Forhandlingerne om denne Sag. Kvintessentsen af disse Forhandlinger var den, at man ikke kunde gaa ind paa de Krav, der stilledes fra tyss Side i Retning af denne Linie, og at man, hvis man skulde forandre sine Ansuelser eller faae Betingelserne saaledes opstillede, som man ønskede det, havde til Hensigt at søge Rigsdagens Bevilling i dette Diemed, saa meget mere som en Fortsættelse af denne Linie ad denne Vej vilde foranledige en Kælle af andre Udgifter og Forandringer af den øvrige Jernbanedrift. Ikke desto mindre fik vi i 1884—85, Nys om, at Regjeringen pludselig havde forandret Ansuelse, og det har da ogsaa viist sig senere efter Oplysninger, som ere komne frem, og ogsaa i Aar ved en Bevilling paa en særlig Post, at Regjeringen Skridt for Skridt har opgivet sit Standpunkt og overgivet sig til preussisk Behandling. Det skal jeg dog ikke nærmere komme ind paa. Men da vi i 1884—85 fik Meddelelse om nogle Aftaler, der ikke vare endelig approberede, men foreløbig trufne, gaende ud paa, at det Selskab eller den Mand, til hvem man vilde give Koncession efter Lov af 1873 til Anlæg af en Bane til Gjedser, forud skulde være sikket Renten af Anlægskapitalen med 120,000 Kr. derved, at Ministeriet tillod den lolland-falsterke Bane at forpagte Driften af den Bane, som man havde paatænkt at give ham Koncession til, altsaa sikket ham Renten af Anlægskapitalen ved Forpagtningssagiften, saa forlangte man mellem 2den og 3die Behandling, da man fik et Aktstykke desangaaende, nye Oplysninger til 3die Behandling. Det var i Marts 1884, og efter at Flertallet gennem sin Ordfører havde paabest, hvor uberettiget det til alle Sider var, at Ministeriet foreløbig havde truffet disse Aftaler, sluttede Ordføreren med paa Flertallets Vegne — og det fandt ingen Modsigelse her i Salen — efter at han først havde ytret, at det maatte være forskjellige andre Forhold, der endnu ikke vare nærmere oplyste, at udtale „en skarp Protest mod, at disse Aftaler bringes til Udførelse, da de ere i Strid med Forhandlingerne her i Thinget, i Strid med Loven og til Skade for Statskassen“. En

skarper formuleret Protest mod, at disse Aftaler bragtes til Udførelse, kunde altsaa paa Flertallets Vegne og efter Omstændighederne paa Folkethingets Vegne ikke gives. Der forelaa, som bekendt, da ingen Udførelse af disse Aftaler, og der forelaa heller ingen Begjæring om Bevilling. Nu er Spørgsmaalet: Hvad betød denne Flertallets Protest? Jeg deltog i denne Protest gennem Ordføreren, og jeg har ikke ment, at det var Mundsveir; derfor er det, jeg stiller mit Forslag. Det er nu oplyst af det sidst aflagte Regnskab, siden vi sidst vare sammen, at disse Aftaler ikke blot ere bragte til Udførelse, men det er endvidere oplyst, efter at vi have forhandlet Ribebanen, at man er gaaet et Skridt yderligere paa samme Vej i endnu værre Forstaelse af Statskassens som af Lovgivningens Interesser, og det er endelig oplyst, hvor overordenlig betydelige Indgreb i Statskassens Interesser Gjennemførelsen af disse Aftaler, mod hvilke der blev nedlagt Protest, har været. Skal altsaa Protesten have Noget at betyde, er Tiden nu, og ganske vist først nu, til yderligere at faae nedlagt sin Indsigelse i Form af en Beslutning, hvortil der ikke var Leilighed den Gang, efter som der ikke forelaa nogen Bevilling og ingen endelig Approbation. Det er oplyst, at Forpagtningsskontrakten er approberet af den nuværende Minister den 1ste Juli 1886, det er oplyst at der derigennem paaføres Statskassen en overordenlig betydelig Forpligtelse. Jeg har afrundet Summen nedad til 90,000 Kr., og derfra kan senere, hvis der kommer Forlangende i samme Retning, ledsaget af Regnskab, drages, hvad der skulde komme af større Overskud af Gjedserbanen, kun at denne Forpagtning ikke paadrager Statskassen Udgifter. Mit Endringsforslag gaar altsaa ud paa, at vi gjøre den da foreløbig nedlagte skarpe Protest mod Aftalernes Udførelse gjældende, da Udførelsen vil være i Strid med, hvad der er forhandlet i Udvalget, i Strid med Loven og til Skade for Statskassen. Det gaar ud paa, at Folkethinget hæver sin Værdighed og ikke lader sin Protest blive til Mundsveir. Naar man har udtalt et Forbehold, maa man, naar Tiden kommer, ogsaa tage sin Beslutning i Følge Forbeholdet. Det har derfor indret mig at se Flertallets Stilling, at se, at det paa dette Punkt som ogsaa paa det beslægtede med Hensyn til Ribebanen, gaar med Højre, forlader sin skarpe Indsigelse og ikke tør staa paa den eller hæve den netop nu, da det paa to Punkter er oplyst, at Afgjørelser ere trufne efter de Aftaler, der have funden Sted, og mod hvis Udførelse der